

Показил се да е

Килимеро

настрона, показат му ~~двух~~, не се, разбран работи изгле...
Колко знае, че ще се врониме поид назад! ^{Ушурака} работа!

Аз, здивен работи, отъ думи се сибѣ на бай Ганово ^{приключене} ~~нае~~
Бродил! Тренил ~~послени~~ маневрирал за да види въ друга
лицил, и бай Ганотичарил горил, цитил при километра
да го гони; жрт ^{Килимеро} ~~нае~~ му вѣтр!

- Ами ти, отъ бургане, забравил си да замислил бирова
си, бай Ганю, ~~на ето трена шроба~~.

- Говорил работа! Мѣ малко ми ни скучил, отоваря
бай Ганю с един тонъ, петорозил възраженит.

- Аз зачатил.

- Имамъ си бай Гари - замислил си я. Я казва се, казва се
поскоро, да не приюкаме какъ подир машинара - кара
наставнически бай Ганю.

Видели въ вагона. Бай Ганю приклепа надъ дисанѣ ^{и при}
бай Ганю мене, ~~извади половина тира камкавал, отъ да се едно~~ ^{да мисли}
каже, отъ да и едно ~~пошлит~~ ^{белобил} и почнал да миска с един чудесен
терил, ~~како издубаме срамурил ту единил, ту други обрар~~ ^{како по чее}
за да може да прегрѣпне сирил хилбил.

Малко ми се бай Ганю, пошрил се
бай Ганю - двайсе ~~метал~~ ^{прошил} в
само. А какъ ще ~~миска~~ ^{прошил} трена и окожо
метала си, ишри и така ~~како миска~~
подъ носа си, ~~ех да има сланилка да ме поперти едно~~
сирил. ~~не се. Мускамуръ от тука~~

Добрил от работара, бай Ганю свела наръца
ми, ~~и~~ засил, добродумил си въ каро не меда шумно цѣла минута.
- Малко ми се кадил ми си, обикадил ми си тво по-
вено свент?

- Кадил самъ бай Ганю, доста.

- Ами азъ шо свент самъ изрешил. ^{У... У... У...!} ~~Ми остави здене,~~
Царилрадъ, а ми ^{ушманско!} ~~да ми каже не е града ми~~
на ми ~~десеб~~ ^{ми втривил ми?} ~~да се издубаме~~ ^{ми втриво,}
Турно-Маурели, Пласил, Пирел, брама, Бухурел, Га-
лаил, како да те не свиле. въ Галаил не помиле бох ми
не бох ми ^{вдичил стѣт и шрил.} ~~вдичил стѣт и шрил.~~ ^{и миско стѣт и шрил.} ~~вдичил стѣт и шрил.~~
въ Арковото да ирил....

- Кадъ?

Кожда не си бил,

- Въ Арково, Дриновъ, не си ли бил? Въ Росил... Арково?

- Карково!

- Мѣ де; ~~ама~~ ^{но} не мамахме да свидел, дамел, на и макар
мил пил. ~~ама~~ ^{но} ама сега самъ рекаил да обикаил
вено свенте, на каквото ще да става.

Истината ми до Виена мина еднообразно. Аз продължих да давам една от
книжките си, за да си спрат времето в четири, но той любезно отклони предложението ми, казвайки, че
точно да си връщаме. Защо ще стоим да чакаме да бъде; ти и ти е да се даде пари за женствена
поне да се каже и за това. Бесе и захарка така, се не ти дава да си слушаш работите на Атласки и Лев.
Стигаме до Виена и спрехме в традиционния

хотел Лондон. Смурих снеха от капаза мойта галга,
поискаха да вземат и бай Гановиц днесам, но той от
деликатност ми, кой знае, не ми ги даде:

- Какъ ще миш и дадеят бе, братко, гоуб е това, не е шера,
миризма силна, ще бръкне да извади някое шише, - иди
го голи септ! Знаеш ли аз тъкъ. Ми не ми шерай че си
така мазри (бай Гановица каже да каже учител, но ^{не ме дава}
тази дума е още нова в нашия лексикон, забравя се), че
се убиваат екомо тебто. Защо се убиваат? Мисахъ добротото
ми мислят! Акиъ, цван, цут моренъ, навсе ме да да
доказана ^{докато} идур. Ако не - бакшиш! Аз защо ^{не ме дава}
на цулижаме от хотела да се измине ^{мислешката} Просея!

На тогоя крайцет, на оногоя крайцет - идна икарвалка!
~~Аз не правя каквото си искам, а се разпоричавам бай Гановица~~
Май кажа розовото масло, което посеме бай
Гановица, боше отбисвирено досега цупенъ продукт,
аз му преосудох да го предаде за съхранение на
касета ^{портмента}.

- На капаза ли? - извика бай Гановица ми, в който
звучеше съжеление към мойта неопитност - на касета
та ли? Чудни сте ви, ^{кара} мислещи! Ами се ^{отбиде} миш ^{та}
какви ^{онду} кара с капета? Прибере ти гвалотъ, забви
си край пандкьдъ... ? септ! Какво правяат? Осрави се!
Видиш ли пору пандъ? - и бай Гановица си вдана широката
мислетка - визкиъ мурка изе пандьота вотро.
Истина, тежичко малко, ама сигуръ.

Бай Гановица се обрна върбомъ към мене ("свѣтъ много,
кой знае и туй хлапуче какво е?") и почна да твоче муркашият за дъ по
дса си. Аз го покаших да обгадваме.

- Къдго да обгадваме?
- Дому, в ресторана.
- Благодаря, не ми се яде! Твоя милост видя, ханши си.

Аз ще те покакам мурка.
Аз свѣтъ вотро, ^{свѣтъ} изе пандьота изе стара, бай
Гановица е отворил портмента. Има си човѣка закуека,
защо изе си карти паризъ за топло ядение, идна да цумъ
от шадъ я!

Заведох бай Гановица в контората на един български търговец
и го оставих там, а самъ кахъ се на трамваз и отидох
в Шенбурт. ^{Кажеш} кажеш на арката, изе се да иде на окалностъ
и, одика мисл визкиъ визкиъ алментъ, зволоние кама
градина, зюка пандъ кадъ май муркиъ, и кад вечер се връна
в хотела. Бай Гановица боше в стадията. Мой искаше
да прикрне занято си, но не успѣ и аз работно мислѣ
че ми при мислѣ един новъ досебъ на вѣтрѣ ши на ра страна

Свързано ми беше впечатлението на този ден да се приключи
 с още едно ^{приключението} скандално, герой на което беше пакъ нашия бай Ганю.
 Въ операма Давоха, както викахат, балета Пурпурен Бее. Мингал-
 махия се даваше въ партера. Театра беше пълен. Бай Ганю
 вървеше бодром дружки се вървяха в очи, като контрапарт се обича
 пълмет фронт на костюми. Дина се раздаса. Мишиана мъртв
 Рички вперили очи на фантастически декорираната
 сцена. Аз станах те от дясната ми страна бай Ганю вървеше
 пошка, но не мож да си откъсна очите от сцената; кар-
 тини на балета постепенно се издвигат по дивотелето
 на ланчески мерид, рачни групи балерини издвигат
 се, изсърбват; на сцената ту цвят, ту едноу, върна, ту разро-
 звотна евожина - феерия! ~~Една~~ От обичая групи на
 балерини се отвоили една, престоят в двете бързи крачки
 към авансцената, срът се, подскоки и размава изъ ву-
 духа, подорна сама на връвца на една от си нога...

Въ ситуация по ^{задъ гърба ми} мълчание едно истерическо ха-ха-ха!
 раззвон въздуха. Обръщам се наляво - всички редове зад
 мене се кихаха и соеха ^{недобро} изъ от дясната ми страна.
 Можех рачно ми мина ^{недобро} изъ предъ уна, ^{се обръщам} минах се обръщам
 към бай Ганю... бонне! какво вие дами! бай Ганю се свдвигаше
 порикави и си раскошнит немеркава, кадър го ства от
 на тлокамът в падса му мускаши; ^{сърдит} Едн от ^{сърдит} срът на
 театра го хванах с два пръста да рикава и му прави
 сь глава свдвиг не двусмисленки жакове да поцърва
 вни; бай Ганю се обиди на сървца му и му отговори срът
 сь жакове „Сакшии коо изъ чотамши“. Този и именно
 бабаушки момент изпроба истерическия смехъ у
 едно момиченце, което седеше зад нас, и ~~не~~ и този смехъ
 зарази целия театър. Картина!... И продължава се, гоо-
 да, ~~не~~ ^{пошепнали} потивнали от срът, ^{срът} към локсит, като
 не ме телеше кой да пошегна - и срът ми се сръщат
 сь устремени срът към мене оти на едно едно портретейсрът,
 въ което аз бях много добро пример, и въ тдхмът ми пролетохъ
 некрепно сачеление за място отпадно пачеление. А
 въ това време покл бай Ганю ме телеше енергически за
 рикава:

— Хауе бе хауе да си издвиги, остави те тбуи мъртви;
~~ще ми се поднара те не рикава, какъ!~~
~~ах, какъ ти изъ раскоша!~~ ...
 Какво бихте наоравили на мене идето?
 Ведкой от нас си искажа мившето.
 Пакайге аз да ви раскавамъ моужа сръца сь бай Ганю
 обади се Стойно. — Хауе раскавай - извикахъ ме велика,
 зашкого знаеш те Стойно гуде добро да раскава такви
 комедии.

И това беше в Виена. Стана една сутрина в кафенето, у Менди, порисах сив си гай и взех да премервам нашите, български, вестници. Бях се възбуждал в една много интересна статия, в която се разсърдихме качина по който Конституцията може хепливо да се поклатне, да се сведат да се разлюбят и пак да си бъде непокътната.... Така си така, увидките сив се; по едно време като кръсна вад, ухором едно:

- О-о-о! Добър ден! - и една потна ръка сграбчи двестизата ми. ~~Там!~~ Дигам си очи: ^{ширококоленце} един черно-окъ, чернокосъ ^{даже} и чернокосът господарин, съзасукати мустаци, с скурнето лице, с бръснара-потискача брадича, обдърен (в какво мислите?) в редничото, негракоген, под пелметката му два-три пръста червен нос, ~~без врат~~ с вала (по нашелски била) риза, без вратовежка, с черно, накривено калчаре, с ботуши и един братчански бастон под мишницата. Младъ гавдъ: да има да има най-много трийсет години. ~~Там~~

- Извинете, господарине - казвам му аз смирено гудване, аз съм аз удоволензвиего да ви понавам.

- Какво? Не ме понавам ли, каини? Ти на ли си българин?

- Българин съм.

- ?

- ?

- ? Какже става да се расхочедам. Какво изе киекелз туча? Мен ме казвам Ваню. Ставай!

Идмаше нурда да ми кава че е Ваню.

- Извинете, господарин Ваню, аз не съм свободен сега.

- Ами какво стоим в кафенето като не сме свободен?

Не сметох да нурно да му давам обдженеши. Но той не покараше ни най-малко желание да ме остави на мира и току ми исторси:

- Ставай да ме водим на баня. Гдъ е туча банята?

Охо! да го водя на баня. ^{Мен} Нурнаха да малко да ме земвам дъволим, ама се сдброкях, ^{и не само че се} сдброкях се, а ми ме и досиди. Нур се, че бай Ваню имаше двестизата нурда от баня, зацото отдалечко дътеше на вкиснето.

Идмаше какво да правя. Своменезрешеншиг - тробва да му услужа. На, помислих си, и аз ще се възстоувам от смрад, ще взема един нур. Беше горещо.

Тръгнахме и се оторжихме към една дълга ивица,
 сь широкъ бассейнъ. Изъ пазъръ като сръщвахме идущо
 по работно-улицено, азъ все считахъ за нужно да укажамъ
 и обяснявамъ на бай Ваня, но работничката той неохотно
 не слушаше и току проговаряше семейно-равно
 подумно по идкае „А, той ли?“ или „Знаешъ азъ“, сь което,
 видя се, искаше да ми се преторжва че не е просто.
 Иди пресметнахме думата ми сь кой въпросъ, съвдъше не
 подходящъ къмъ това, което му обяснявахъ. Раскаравахъ
 му, покорниждъ, идущо за паметника на Мария Мережа
 на площадъ между Музеитъ, а той току не дръзна
 за ржкава:

А вие ли знаете тамъ сь сини джестанъ, а? ^{Какъ ти се вижда?} ^{Висра работна}
 А бе дъ ли какъ и поповарѣ ви? ^{коже така вър, кол не е?} ^{Азъ много попри сий}
~~Какъ ти сицямъ, да ми е отъ една помена на дама, тик...?~~
~~се бржкамъ, а~~
 и бай Ваня дойде въпроса си сь едно дълго подмигване.

Тръгнахме въ киталията. Сърдъже то ми се сръ-
 гаше, - то като че продръветвовахме нова което ще
 стане. Вртамъ си на касара джесте. Бай Ваня иска
 „рест“ сь шаваше на президи си, промъкнази въ шмеро.
 Каснерката му подава усмихнаго остатъка, бай Ваня
 се вбува въ нея сь масени оти, поемива паризъ и сь средни
 си пръстъ поведеникѣ вланга на каснерката. Тя
 прихва отъ сивтъ, бай Ваня възхригъ, засухва си лъвия
 мустакъ и и чдря едно око:

— Те фромоза еиъ доипатѣ. А бе, Стойго, я поизраи
 да ми знае вланки. Изми ружичеци? — тира самъ бай
 Ваня.

Въ това време влица други поствизенъ и пиефшиок-
 нахме въ общата зала. Окоучастъ корридоръ. На около
 ставки за съблигаше, прикрити сь завѣски. Въ сръдгата
 бассейнъ, отдаленъ отъ корридора сь тиска дървена
 решетка. Въ басейна се елига ^{малки} въ нѣкойко тѣлѣ. Заемне
 сь бай Ваня дѣто сьгодни стѣнчки. Азъ се сьбидкохъ набързо
 и видяхъ въ младия бассейнъ. Въ вода ^{малки} минно и малче-
 ливо растягахъ мускулизи си и пухрѣха отъ студеника
 нѣколко идичи. Бай Ваня се бави дълго време и задъ завѣс-
 та на ставката му се чувахъ пѣсика, и се тракаха
 и какви стѣнчени предѣти; най-сѣмъ отъ рѣсна се
 завдсапа и той се яви въ натура, сь влакнѣти гърди
 и сь напарени отъ черагизъ му нозе; като дръгаше
 въ рѣската си единъ вѣрѣлъ: нова бѣга дрогоудиниждъ мѣка
 ли, вързани въ една недотамъ чѣста крѣпца, които той се
 пободилъ да остави въ ставката. „Отъ ^{то} знаешъ те стѣншир
 ииъ сь дѣрѣви, ще отагратъ нѣкой дѣлка, или те се дави подиръ.“
 Той се отледа по стѣншир на корридора, търсеше нѣкой гьрѣви

доказателства, че когато се коснаш до правата му, всички до един стават на крак и... таквоинака... съгизу на ошур и твои пататък. Най-сетне, какво ще ми драгните много-много; каксувайзе оттозиуидица, на верь сеидиш. Ами! Какво ще стуреш сега да се мигавиш сь разни философии. И кой ще те разбере! На ми е работата да ^{замалжеш си} си отлетеш кой-кизата # карай колата! Не е ли так?

- Е, хайде, спогоми, че ме чакат кимензи - измишур Луко Адвокатина и си взема шаткоза.

- Чакант ^{ме} тебе двобошурт. Неисе. Хайде, спогоми. На чубай, Луко, ушур рано уводнага да буре готова. Много здраве!

Луко ^{мръсва да} измишурта. Сегодня него измишуратъ Лочошур и Дочошур, на козу бай Ваню дава нуреднишур инструкции. X

- Ми, Данко, остани, ний сь тебе ще ошеш антрефирмента.

- Добро. Зарман сега да дофесантъ масатика и меже и да ошеш работата. На да не истуредитъ чакъ кисела башид, шедай тамъ нвкое меже го'като хората; туркв ввстникъ шма да се пише - не е шера.

Донесоха масрика и меже. Ами ще пиша бай Маноло какво меже? - Мо не е вачено, ваченоро е че бай Ваню и Данко Хариджина се разбтнака да риковедатъ абзусрвен-кото шид.

- Данко бе, нашиш камшиш страшикомисе пери-уренъ шид, гестенъ шид и шид какви девотии. Да му тешиш ли единъ калай?

- Калай не, ами и сь землята барабаръ го награвваме заивява съсудимста на псувшуръ.

И почва се писанецо.... "Награвваме се, че..." пише бай Ваню и изшара върху единъ място била картин такива черни хуми ~~вора~~ строгоу свад съсогодъ, за каквиш не само че не се е "награван" нвкой паръ, но кизо на сватъ му съ минали. Пише бай Ваню, пише и жасерква, тоъ е все # недоволенъ отъ ядовирочурта на своурт хуми: краденъ е ~~ра~~ него нвочена думица, тоъ я жасерква и пише хайдукъ; но ~~този~~ думица е станала обикновена, бай Ваню ~~и не~~ жасерква и добавя младенки и я свединява сь едно фрателенъ. Съсогодъто, жена му, дошара му, родитъ му - измишуратъ годъ перото на бай Ваня френоменални изверт.... Той чеше своеро произведение на Данка Хариджина. Данко сь свдур-ками отъ мастиката ош поощурява сь вводушевение майсторитъ на антрефирмента.

Карай карай, карай карай, маика ми стара, блочкашай! - шриш Данко Хариджина, да шидиш, Каридно Велюше, че камандува...

Ето, господа, какъ се е основалъ оркестръ на
Бай Ганю - разскажете си ведростъ.

Ний расаборихме отново вратата на вступни-
ния салонъ и оркестръта урвана гудния марша
отъ Вагнеровския "Манхайзеръ".

X - Губайзе бе, господа, че ний най-важнога забравихме - цуви-
ка бай Ганю подиръ ний - ами че какъ ние кръстимъ
нашия вестникъ?

- Добръ каимъ бе, бай Ганю; ама че сме ^{такъ визинака!} будали! - отъ ова-

ваатъ се Гоголю и Догюлю ^{каждо Гуго Адвокатина}
~~туй е единъ сериозенъ въпросъ~~
Абъ мисли на си е на ~~всички~~ ^{всички} хубави
имена, не оставили за насъ, ~~каже Гуго Адвока-~~
тина, ама все ние се наивряемъ; абъ мисли на си е
на идеята да кръстимъ нашия вестникъ "Справед-

ливостъ", на ще прибавимъ во скобки едно фин дю сиекъль.*
^{Какво? Туй е француска дума, а ние я разбирате. Не щеме ний французи.}
^{Попри Ганю, Гоголю, Догюлю, какъ какво си мислите? Туй а бай Ганю...?}
"Справедливостъ" е хубава дума
~~Туй ние е хубаво, ама чини ми се, че ние~~ ^{Народна}

ска мисловка" ще биде още по хубаво - отъ оворъ Гоголю.
- Не съмъ съмсалъ - обаче да се Догюлю - туй ние
много попско цимелюга, но добръ, Българска Гордостъ"
да го наречемъ.

- Ами ти, Харисъ, какво ще речешъ?
- Абъ ми? ^{Чувамъ ли азъ? Да го кръстимъ}
^{Българска Справостъ} "Народна
воренъ редакторъ Сартъ-Гумелъ Мехмедаа, а?

- Всичко боимъ-ладо. Да ви какса ми е? - зад-
вава авторизетио бай Ганю - нашия вестникъ ние го
кръстимъ ний "Българинъ за насъ" или "Народно Величие",
Цубере се едно отъ двата.

- "Народно Величие!" - Съмсалъ! - "Народно Величие!" -
Туй, туй, да реимъ!

- Е, съгласъ, бай Ганю. - Съгласъ.
Гоголю, Догюлю и Гуго Адво. ^{излизатъ.} ама ^{излизатъ.}

* fin du siècle.

този печална случка е дото думи. Българката се укрее въ
 Дрезденъ. Въ този градъ, както знае, има цѣли квартали англича-
 ни, американци, руси и други иностранци, дъщеря на коюто
 сгодба въ тамошнѣт уредни заведения. Една американка
 уреничка се сприязнява съ нашата българка. Англичанкѣт
 и американкѣт уренички имаатъ този каоризъ да взематъ
 подъ свое покровителство нѣкадъ стуреничка изъ млада на бѣ
 зацѣршиѣт. За такава се споксара и нашата българка;
 по свиринка, по сурменинка, по микелвинка. Сприязнени
 се тѣ и американката почна да я ками и дама си наоса
 по празнични дни. Българката се разсуднава е цѣлото нѣ
 семейство, а млада дъщеря и е брата ѣ, млада, двайсетъ
 годишен момък, коюто учуваше живописа. Кою знае, да ли
 по своисрѣнна на младия художникъ е особено склон-
 ностъ да се увличаѣт отъ всички нѣвъ модели, несодходящ
 подъ обичнѣт типъ на окръжкоуещѣт и модели; да ли по прие-
 зата на американкѣт склонностъ къмъ оримнаментъ,
 кою знае, по младия момъкъ, свѣдѣ и какмо ертури съ
 нашата скромна и срамелива българка, която почна
 да стѣжа виечене къмъ ней и се полюбваше отъ вѣткѣ
 сурган, коюто му даваше възможностъ да се срѣдне съ
 ней, да и говори, да сподѣли своѣт артистически военар-
 летни, и да люберши, съ една дума, почнаха да се любѣт.
 И този любовъ нѣтъ скѣси дѣтѣт. Едина празничен денъ,
 предъ лѣтнѣт ваканци, цѣлото семейство, придружено
 и отъ българката, трѣба на расходка изъ Саксонска
 Швейцария. При една скамѣра живописна мѣстностъ
 младия художникъ увличенъ въ разговѣръ съ българката,
 отдалечилъ се на досѣга гонѣмо разсѣяние отъ колю-
 нията ~~и се зачѣна~~. Една висока скала привидѣна
 вниманието на момъка и той почналъ да се камери
 по ней, да да стѣгне до върха ѣ. Трѣва свѣдѣ него и съ дѣт-
 ницѣта му; но не успѣватъ да стѣгнаѣт и до средѣта на
~~опасната~~ скала, подхлѣвѣва се американецъ при ва-
 дашего си увлича е себѣ си и българката въ брѣвоура.
 До тѣк нѣтъ бѣл животѣ. Мортвѣта доуца докарѣна
 въ Дрезденъ, въ килишката. Цѣлият градъ се распрѣвоки
 отъ това печално събѣтие. Сумма свѣдѣ се метрѣт
 вѣ да и види, простѣт единъ до другъ върху една гонѣма
 преморна маса. Пернага телеграфѣра на брата
 на българката да доуе въ Дрезденъ. Младата бѣлѣми-
 рака за да и сохраниѣт до приежитанею му. Мно-
 оеерѣ вѣтѣци украсѣна смѣртното нѣтъ лѣно. На
 третия денъ се получи отъ мене телеграмма
 се братѣт на покойнага трѣба за Дрезденъ. Младѣра
 се пренесоха въ ~~кѣтѣра~~ ^{домѣтѣ} на американското семейство.
 Камо чакѣт нѣтъ гонѣмо приеши тамѣно на брата,
 по сумма мистери и мистриси, сумма лѣди доженѣтѣт

Бюха се спрях в този дом. Семейството принадлежеше към висшето общество в дрезден. Бюх отиде там и аз с няколко българи студенти. Имахме покани, като България; майоре, българка покойница. Други код българска Бюха отиде на станцията да посрещнат брата на покойната. Такаме. Кечална тържественост! Венкият астартамери Бюха пакти от костоурум. Голореха тихо, с шепотове. Мишипага се накумадаше от врдие на врдие съ горчиви ридания на удитага от скръби майка на покойния момък. В един интервал на мрътва мишина, открит коридора се зачу една дисгармонична рупа и обикното настроение гевка: ту се грубо проговори на обуща, ту се шасеше: „къдго е, тук а м, бе?“ — „ми!... нo пашка!“ — вo стаята, ~~дого~~ на покойницата се вилкна с калтака на шавана..... баи Ганю.

— Добрият ден! — извика той с един тон и с изражение на лицето, което не приемаше покаяна на скръбно настроение, а по скоро на негодование; каро че открояващият муца Бюха удая виновен в смъртта на сестра му.

Баи Ганю се приближи към смъртното легло и силно отдръпа савана от лицето на момъка.

— Кои е този? Какъв е този повод? — погиза той, ~~с~~ като онеда уроното сбраше почти свирво и такаме с устдменост отговор.

Един студент, българин, потиснал от гравид, приближи се при баи Ганю, побутна го лекичко гарквалва и ондрво на савана от лицето на покойницата. ~~Баи Ганю прекръсри~~ ^{си със калтака} я цинира по челото.

— Ох, гаваншката! Какво ти било писано... ~~Марице, Марице!~~ ^{Раво, Раво} ~~Марице, Марице!~~ ^{Раво, Раво} зоврият баи Ганю шаво „и пакъ, какво издме, ама пакъ тук въртване с шавара нo приемаше на заканване към подтирелуф, откопско на изражение на скръбта.

Той извда подозрително леонация до сестра му покойнико и свдъ като пошава въпросително шавара и првсрив не лве за си риска, но въсточному, обрна се към студента:

— А бе каква е тая работа? Защо не ~~не~~ турили опогова тук? Що ту е маше въ пансиона?

— Ми!... момък висе, посвонид Ганю, нo пашка прикабайре; ~~а~~ ^а ви расрвал работата.

— Защо по лека, бе? Мъ пари харга тук! Кдго е директорката?

— Тук не е пансиона, тук е гостна китца — отовар утминари студент.

— Как гостна китца!

— Ми... ~~маше~~ ^{маше} ради бога, но тук прикабайре! — умоваше отуменит от бикпапага въ шавара му кровъ кецацент студент, готовъ да замале.

Независимо от повед бабавзекото поверение и манери на баи Ганю, коуго вече заорингала на кокурство, на подиравка с свдиченикът чувства на венки окривотащи, но и самият мувонменъ видъ савиди не въхваде симотри в срдцара на американцият и англичаният, а ообенно на ювскара илп пашовина

се току така тихичко, скрамичко и минахме. Охо! Българина не е прост! Дето имахме върволица от бай Ганчо не пропускаме сурва да урви Сурбур, да им кажем Сивница. Но Нил и в Бомпоро да не той нима всички сурваци и хамаи: „Ма не си м българин, право кажи? Вит всички сурваци, ама се сурбур“. Поменихме из Угочид... Турк пох се зафалиха каленара на един варон! Каи да ви земе амша сь майстор! Сурва се дико дико. Помиваха, тесика, палиха, сивдиха - трогнахме. Маджа ринт - сивко! Маджа - българ туристи!... И оше на едно место се зафали този варон - сие оставиха (по дедо мур, на поправка и замислуваме напред). Бай Ганчо отперо ровид, нитубанд и други нур, расоравеше на по простит си сьтатшур:

— Сиа Пенца ще ринид, Пенца линид ми - Виена, прага е ортама Виена. Вешкир тид иста сий и сурвакинд. на прери и праг.

На малкир станци не се сторахме. На габкир сь рахме колкото да им отворят мид. Богарата шора вид обрна вниамшего на всички: прекрасно обробофетур домини, раскошнур градни, бесчисленнур фабрики и заводи нахараха да не и бай Ганч да доустне преи музеевого на шора вид продо нашего отечество; И ний работни, ама и тори синковци не падат по долу, аа; не падат по долу, нитат синковцир. Но както се сьти, те се е чьвканд в похвалама, прибави: „Ама вешкожо нафиме, зашо им е? Тид работяте, пох идмезаго яде“.

Из нур не се мичу да не без комедии. Ний - аф, Ванчо, фрими и сивка (не вдрваид да го познаваре) заемнахме едно куче от I клас; востадното II класно отдаление се наидети бай Ганчо сь идкако другари, богато снабдени с прови жид. Бай Ганчо от бурзаше, види се, ботше забравид да турн во диеанур факучка. „Абе, найсетид, българин сие, ще се преме даме. От тогоур кад кидбо, от оноур суренце - ще помине го вояк. Ами!“ И, на шрина, той помина добр. Другарур му го урощаваха сь ядеше и пиеше, - той ги урощаваха сь кан. горещ патриотизид, сивсен сь аотерид и мезаде. Но вешко си има краи. Сьрши се най носит провизидур на сьгьдид ни, и сьрши се галонур. (За да изьтогна една чуба урощка, тробва се поград: галонур се и сьршиха оше като сьршиха надь Сивница и Драгоман; да рече вие българин, урааа! Даи да си паквеса чьрага, бе, урааа!)

Бай Ганю почна да се присисивва към нашето куче. Отново дуреме разни предлози: ту кибритъ ще поиска, ту една чашка коняк - че го забави въ стомаха; а сетитъ легка-бомелка усвои се, поприближна се и начека, какви-речи, нецелуваме отъ станицата ни. Забрави дураризъ си и зайчо му си? - Идвамъ ницурко - всичко издано, всичко изпузо, а у нас, слава богу, вс' се окончиливаме по ивицурко - кудувахме си по сранциитъ. Бай Ганю отъ любовиземво не целуваме сургаи да опица иностранниъ предукити, ~~а~~ коузо ни кудувахме.

- Мий какво е, грозде ли е? браво! Медан! Я дайре една чешчица! Мии! хубаво! браво!

Любовиземво ера го караме да се забави по този начинъ съ закускиъ ти, съ табакериъ ти съ коняка ти, съ табакериъ ти:

- Мам табакера да ми е отъ кавказско сребро? - любовиземвова бай Ганю, како вивера одного отъ нас, че се готви да зайчи ти.

- Не е, ~~не е~~, Виенска наорава! - отговаря буревомазид

- Мий ли? Я дайре да я видя. (з.у...у...!) Медан! И пирозитъ тима, български, на ли? браво! Я такайре да забуръ една цигарка. Аз си имамъ цигареве книжи, ако ви погръбватъ турска свит!

Се е турска, ний го чувствовахме доста: и по лирицизма на ботушинъ му, и по сасцифическии ароматъ на порного му талио и по неговото постыгарелно движение към окупирванието на угалото канале. Отново той свдеше на крайцеца на каналето, сетитъ почна да свдэ по удобно, но сетитъ да негово удабелво пробваше тронца да свдннъ на едно канале, ^{и да ницурва сии} пробваше ~~свднн~~ да се свдэ на крайцеца на другото и бай Ганю за да тима възможностъ бай Ганю да вземе хоризонтално повоисение. И той не целуваме сургаи! Ний се словорихме да исцираме докато мале растиме погръб постыта на бай Ганю за удобера и той почна достачи сврдено да дава ^{срѣна на нашето любовиземво:}

- Я се поомислети майко ~~на~~ към крад, да си слобка и дурид крак. Хит така! браво! Е-е-е! майка му стага! Кедръ!... Я мувайре машинара какво прави: турса-турса, турса-турса! Сурри!... Много обигамъ така, да се обидна. Отвдъ тдсно. На и дураризъ грости хоризца, какво ще прикарвандъ тдъ?... Какво видере танд, круши ли? браво! Я да видннъ тдъ, както свднъ иднамъ, моис ли ндде една круша, благодарнн! Отъ гдто и вземаре вий тдъ ндде, бе?

- Кудуваме ти - отговаря едта сдрогано идной отъ нас.

- Мий ли? браво! - ~~от~~ ^{от} Ганю той съ нилии отъ соннаре круша уста- азъ обигамъ круши.

Бай Ваню внесет отъ монотонните удари на локомотива, пор-
ва да дръгне. Мисля си азъ, какво, какво да ^{му} скроинтъ. Най-
сетнитъ дари ме една генидине мисъл. Направихъ протъваруемо
знакъ на другаритъ си и казахъ:

- Да направимъ, господа, по едно кафе. Д подайже сбирта и ма-
шикаръ.

- Кофе ли?! - извика бай Ваню и скочи ^{както ученикъ} отъ ~~какашето~~ ^{шакал!}

- Какво кафе ще правимъ, вода лима - обади се артистически
присторено ~~Алена~~ Иванцовид сичъ.

- Вода ли? - извика съсизумъ маед бай Ваню - само вода искайже
отъ мене. Ей се тика! - и той ~~пъркна~~ ^{пъркна} отъ кучето.

Неоказане отъ сивъ. ~~Алена~~ ^{Иванцовид сичъ} се ~~вдвгна~~ ^{вдвгна} и зае ~~успоето~~ ^{какашето}.
Прна се бай Ваню и ~~пъркна~~ ^{пъркна} повече отъ колкого инаме нумда.
Тръбаме да ти покаже какво трудо е мики е претървалъ за
наме добро. Но ~~пъркна~~ ^{пъркна} му една стоимика:

- На, пашдрихъ, видохъ те м? Претараму вачъ ~~те~~ ^{те} ~~вечки~~ ^{вечки} ~~варони!~~

Найсетнитъ ~~визерантъ~~ ^{визерантъ} тази ~~стоимика~~ ^{стоимика}, грабнахъ я ~~завраст~~ ^{завраст}, една ~~жсена~~ ^{жсена}
ми извика „Хей, дай тика водара, тиде ~~ад~~ ^{ад} ~~отенцера~~ ^{отенцера} ми“. Азъ какво да из-

пона, какво да извика, дойже ми на ума: „Извикаше, господа,
така на едно му припадна“ - „Ты ли, каи“ - „Ты...“ ^{и тогава}

скоро ~~запелере~~ ^{запелере} му вода и пакъ донесе ~~стоимика~~ ^{стоимика}. Ахманъ, ~~теена!~~ ^{теена!}

Пудри! ~~неоривъ~~ ^{неоривъ} се. Дайже сега, ~~кафенце!~~ ^{кафенце!}

~~Како да направимъ, бай Ваню! Не е ли ~~справа~~ ^{справа}?~~ ^{неви} ~~ма~~ ^{ма} ~~справа~~ ^{справа}, ~~кафе~~ ^{кафе}
~~справа~~ ^{справа} да ~~запелере~~ ^{запелере} ~~стоимика~~ ^{стоимика} ~~паша~~ ^{паша}! ~~Не~~ ^{не} ~~визерантъ!~~ ^{визерантъ!} - ~~изви-~~ ^{изви-}
~~ка~~ ^{ка} ~~една~~ ^{една} ~~отъ~~ ^{отъ} ~~другаритъ~~ ^{другаритъ}, ~~каго~~ ^{каго} ~~не~~ ^{не} ~~може~~ ^{може} ~~аме~~ ^{аме} ~~вече~~ ^{вече} ~~да~~ ^{да} ~~сборимъ~~ ^{сборимъ} ~~своего~~ ^{своего}
~~отъ~~ ^{отъ} ~~визерантъ~~ ^{визерантъ} ~~се~~ ^{се} ~~не~~ ^{не} ~~поводане~~ ^{поводане}.

Бай Ваню го изгледа съ ~~отметна~~ ^{отметна} лице, ~~както~~ ^{както} ~~не~~ ^{не} ~~говори~~ ^{говори}

де ~~както~~ ^{както} ~~не~~ ^{не} ~~говори~~ ^{говори} ~~се~~ ^{се} ~~старане~~ ^{старане}
де ~~както~~ ^{както} ~~не~~ ^{не} ~~говори~~ ^{говори} ~~се~~ ^{се} ~~старане~~ ^{старане} ~~както~~ ^{както} ~~не~~ ^{не} ~~говори~~ ^{говори} ~~се~~ ^{се} ~~старане~~ ^{старане}
некрено ~~очудване~~ ^{очудване}; ~~не~~ ^{не} ~~говори~~ ^{говори} ~~се~~ ^{се} ~~старане~~ ^{старане} ~~както~~ ^{както} ~~не~~ ^{не} ~~говори~~ ^{говори} ~~се~~ ^{се} ~~старане~~ ^{старане}
азъ ми дайже на ума те е скроена работата, ама хайде ре-
кохъ. Е дайте, ~~погазъ~~ ^{погазъ}, ~~баремъ~~ ^{баремъ} една ~~цигарка~~ ^{цигарка} и едно ~~кондкенце~~ ^{кондкенце}.

Дарохме ли ~~цигарка~~ ^{цигарка} и ~~кондкъ~~ ^{кондкъ} и той си отиде въ
своето куче, ~~при~~ ^{при} ~~просити~~ ^{просити} ~~корича~~ ^{корича}.

- Странно ~~диванета~~ ^{диванета} ~~са~~ ^{са} ~~пуй~~ ^{пуй} ~~чрети~~ ^{чрети} - ~~зачъ~~ ^{зачъ} ~~се~~ ^{се} ~~сита~~ ^{сита} ~~макъ~~ ^{макъ} ~~бай~~ ^{бай} ~~Ваню~~ ^{Ваню}
макъ ~~в~~ ^в ~~необдиро~~ ^{необдиро} ~~отдание~~ ^{отдание} - ~~азъ~~ ^{азъ} ~~не~~ ^{не} ~~знамъ~~ ^{знамъ} ~~какъ~~ ^{какъ} ~~ти~~ ^{ти} ~~троядтъ~~ ^{троядтъ}
~~на~~ ^{на} ~~судеба~~ ^{судеба}. Ама ~~какой~~ ^{какой}, ~~ще~~ ^{ще} ~~се~~ ^{се} ~~ворне~~ ^{ворне} ~~бай~~ ^{бай} ~~ти~~ ^{ти} ~~Ваню~~ ^{Ваню} ~~въ~~ ^{въ} ~~българинъ~~ ^{българинъ},
~~както~~ ^{както} ~~не~~ ^{не} ~~говори~~ ^{говори} ~~се~~ ^{се} ~~старане~~ ^{старане} ~~както~~ ^{както} ~~не~~ ^{не} ~~говори~~ ^{говори} ~~се~~ ^{се} ~~старане~~ ^{старане} ~~както~~ ^{както} ~~не~~ ^{не} ~~говори~~ ^{говори} ~~се~~ ^{се} ~~старане~~ ^{старане}
кой е куй, кой е свайтъ.

Наблюдяване ~~Техекара~~ ^{Техекара} ~~грашца~~ ^{грашца}. Съ ~~каст~~ ^{каст} ~~първ~~ ^{първ} ~~вака~~ ^{вака}
и ~~комисари~~ ^{комисари}, ~~прамети~~ ^{прамети} ~~отъ~~ ^{отъ} ~~правителството~~ ^{правителството} ~~да~~ ^{да} ~~се~~ ^{се} ~~научатъ~~ ^{научатъ}
както се ~~наредва~~ ^{наредва} ~~измощение~~ ^{измощение}, ~~за~~ ^{за} ~~да~~ ^{да} ~~наредатъ~~ ^{наредатъ} ~~и~~ ^и ~~Кювдивеко~~ ^{Кювдивеко}.

Единъ ~~отъ~~ ^{отъ} ~~тъхъ~~ ^{тъхъ} ~~закачи~~ ^{закачи} ~~по~~ ^{по} ~~шрди~~ ^{шрди} ~~на~~ ^{на} ~~вечки~~ ^{вечки} ~~понтши~~ ^{понтши}
~~български~~ ^{български} ~~три~~ ^{три} ~~калорета~~ ^{калорета}. Но ~~първо~~ ^{първо} ~~се~~ ^{се} ~~разнесе~~ ^{разнесе} ~~слухъ~~ ^{слухъ},
че ~~ще~~ ^{ще} ~~бързетъ~~ ^{бързетъ} ~~посрещна~~ ^{посрещна} ~~първо~~ ^{първо} ~~сервентно~~ ^{сервентно}, ~~както~~ ^{както} ~~на~~ ^{на} ~~гра-~~ ^{гра-}
~~шцата~~ ^{шцата}, ~~туй~~ ^{туй} ~~и~~ ^и ~~въ~~ ^{въ} ~~Прага~~ ^{Прага}, ~~сладоваренно~~ ^{сладоваренно}, ~~бо~~ ^{бо} ~~хмел~~ ^{хмел} ~~подгорен~~ ^{подгорен}
~~квнт~~ ^{квнт} ~~уджата~~ ^{уджата}, ~~но~~ ^{но} ~~туй~~ ^{туй} ~~както~~ ^{както} ~~видохме~~ ^{видохме} ~~въ~~ ^{въ} ~~дъждовенно~~ ^{дъждовенно}

И. П.

надмина ведкакви поими очаквания. Но пограничната
 станция, локомотивът вече свърши. Високаме - отива
 поотделно на всекидневния път стига се свърши към Франция.
 Росите доведо и тюркският мисис, всеки, двата носеха
 отворени шибрени. Сортите се. На перона задроздено се
 хора. Веднага една музика тропна „Шури Марша“. Веднага
 хорът свърши това нешто *Ilde domov mi!*?, за безкрайно удовол-
 ствие на всички ни, а особено на бай Ганя който ~~доказа~~
 похваля ^{междукое,} гехският народ, че доста добър ^{и много на} народна
 боларска песен „*Като и родител ми*“, само че думите изгов-
 рили малко неясно, че не се творди радурало. Криво се кърви
 въ шавара ми от гравид, като си спомни поверието, пове-
 дете, което ми ^{директно} при тай първа среща.
 Проведете ^{всего} си: стана се града, дошли хора от селара
 да посрещат братията-болари, довели музика, довели
 хор, наредили се сурини момичета с букети в ръка,
 гостите да свършат братията от тrena да ги посрещат,
 да ги поудравят с думи, с песни, с музика, с букери; а
 „братията“ си подали шавици, като добичета, от прозр-
 цити ги шеегат! ~~само че не свършиха мисис!~~
 Шервайзе, Шервайзе, ^{всего}! Прозрици на ваонимт,
 жайзе, жени, един си подаде шавата други се цури пред
 рамното му, трети подава само полюбивата ^{разкривена} ^{накривена от долу} ^{разкривена} ^{накривена от долу}
 с едно око и шеегат! - До се стоехт. - Ех, до да шави
 една минутна фотография! - Посрещани се смехаха.
 Незнаяха и то какво да правят, като да дойде букетите!
 Музикара сорд, сорти хорото и настани миване и брашно
 ошеване. Но едно време бай Ганя сиде от вагона. Вижка
 тези устрвешка очите си към него и му наоравиха път да
 мина и той мина... Боже! как важно мина бай Ганя,
 посрещ стотини очи и ръце, които му простираха букети!
 Той ~~и~~ довели с ^{си} ^{забравят} ^{вагон} ^{си} ^{издаден} ^{както} ^{те}
 надебело и пошегна с едно око ~~една~~ ^{една} ^{шега} ^{на} ^{когато}
 Боше поднесла букет с почти под носа му, пошегна
 я и пошава с прещици на двата сурка, обирнази нагорь,
 като че искаше ^{с това} да каже: „посрещай ми, маме, посрещай
 ми? хубаво правим, посрещай, аз обирам“ и си залмина,
 без да я удостои с гестова да „приме букет“. Момича
 сконфузено си прибра ръката. Стана малко бай
 Ганя се падне, като закончаваше не съвсем грациозно
 една гест от момичета си. Как му стотина път той
 как засуха ^и ^{се} ^{изметна}, как се искаше ^и ^{се} ^{по-}
 качи въ вагона. Воскоморива неощици и тропнахте!

За да не помислим ив кои отъ вас, че азъ превеличавамъ, че ~~те~~
 нарочно украсявамъ руската си, за да окаррикатуря бай Гандъ,
 ще ви кажа, че, напротивъ, азъ прочувамъ ив кои работи, защото
 и сега ми се стига сърдцето като си ги припомямъ. Наорисире,
 азъ чимичахъ още отъ карамото да ви кажа, каква картина
 представяваше нашия тренъ още на втория денъ отъ нисту-
 ваньеро ни. На ми ви съобщахъ, че нашиятъ турниери бяха жади,
 нами съ себѣ си и кормачета; като остана, настрана пласовецъ
 и тиевци, ще ви кажа, че клозетитъ бяха се превърнали въ
 перачници, идото перяха дотекитъ зачупани ризички и гащички,
 а коридоритъ на валоитъ се превърнаха въ шумници за рова
 правне: проточиха вѣсела и прострѣха не до тамъ нестранитъ
 гащички; ~~когато~~ забвяха флаговецъ, съ когото тробвахме
 да украсимъ нашия тренъ; видето трикампоръ - бяло, зелено
 и червено, ~~като~~ у насъ мѣдѣна на сѣнцето и множество джукмори-
 бяло и охъто. Мѣри пренеси украсяваха нашия тренъ
 и тогава, когато се събрахме по станциитъ въ Техидъ и народъ
 съ музика, съ обше, съ букери, съ привѣтвенитъ ти на киезовецъ
 и други продавачи, ни поурвяха. Мѣри мѣри - бѣше
 флаговецъ се развѣваха по вѣсела и тогава, когато
 нашия водителъ, воеводитъ Василъки, омушаваше чехскитъ
 мушарели съ гръмогласнитъ си прочувствования рѣчи и
 когато воеводитъ Петко воделичката национално
 саммобие на брански чехски народъ ~~съ~~ на вѣдка срануитъ,
 съ своитъ озорски слова, отъ когото денъ се гудѣха за подалеко
 стадитъ само думитъ: „братид! Иванъ Хусъ... о! Иванъ Хусъ, братид!“
 и когато бай Гандъ въперодчаваше отъ нова, че вѣрнитъ не
 поменуваше за нашия исторически великани, мушкаше
 единъ чимичъ въ хиточитъ, съ думитъ: „да скаме, ками и ги
 идур бе, нека нитъ покажеитъ кои сме, сега ми е вѣдѣето,
 ками идур я за фримиитъ Момд, я за Крума, ^{Свѣтлинитъ} нитъ неговъ идка
 иденъ“... и двукаморнитъ флаговецъ все се развѣваха!...
 Видитъ ни нѣтъ отъ чехската граница до Прага бѣше
 едно триумфално шествие: край градаве ми, села ми, презъ
 полета ми, - идото помислеше нашия тренъ, шатки зашвар-
 таваша нагоръ и неколкократно „passar!“ идѣше вѣдѣка.
 Азъ ^{забвяхъ} ~~видѣхъ~~ сока работница въ полето, като ~~видѣхъ~~ ^{видѣхъ} че мѣшеитъ
 маха, и звучитъ шатки, нѣ помаха, помаха съ рѣчу, на
 вѣ че си развѣра крѣтара отъ шавара, зоворитъ я на вѣдѣка
 и зачитъ „passar!“... Друго: мислувахме край единъ градъ,
 неоглаид какъ се казваше, ~~идѣше~~ ^{идѣше} работничитъ, нѣ бѣше смелани

азъ помернахъ, тои се хмиеше на намара сирини и мажеше влакна-
тиятъ си изрди; вичи се, а нуръ некаше да я публи...

~~Впрочеку, както е думана за стурка, но добръ не стори и азъ~~
да се погубиша.

Но погубиша, востаници сирини деат се надвуха привлечеши
за експозитъ росзи - братиу bulgariu. Манерогана ботоме и про-
грамна, но козро ни ~~брате~~ нуръ поедниши иривоженеже и
заблудениченици нуръ на града прага. Пеназаха афрети за
намара поедчениши: што сме ходили, какъ сме били поуръ
ирани, какъ са ни правдуровали, какво сме ниш отово
ршии. Ижего на нашия водичел, вододилъ расиакк, воридше
то тои заслуженъ зова вниманше съ бесчеленшиятъ и рѣчи. Угра-
во да си какъ, каквото щѣме, но ако не ботоме - вододилъ раси-
лаки да ни поаше, оцир, ниш советниши щоркиме да се оровалиши.

При входе въ Ираноженеже и поурбукача менове отъ Камми-
нема. И пакъ рѣчи за Серскего народа, за bulgariu. Муха,
вичи, не се сбркаха да ни ~~осурбчатъ~~ видено срѣди, каквато по-
урбука, разкарванъ, станала при входе въ Мовдубекото иро-
жене: Симвенеци и дубаници се намураше, каи знае зашо,
въ поуродненъ антароншиятъ, отъ јавише ни, отъ своеричице рѣчи
за екотниши оцир си да удеранъ. Дубанъ се а рѣчи входе на
Мовдубекото ирожене Симвенецир, а едилъ отъ Камми-
нема ниш доричи рѣчи како и имамъ је дубаници и хванили
хвани: „Храбуръ дубаници, славури дубаници!“ - а Симвенецир
се поуръ, каммларъ въ иседа, имларъ... Картина!...

Видоше въ Ираноженеже. Зришъ отъ каммичеже и поведе
за направниши надуръ едилъ отъ отъоръ на малшиятъ дубаници.
Ерекою водѣ? ^{Како и туркени чѣки дубаници...} како видоха веднаше отъ ниш рѣчи въ Богам-
челки дубаници - илма ишчанше!

- Ивано, Ивано, ела, ела туча, а вичел лане, какво гандило лане.
Поминиши ли, у лелѣ ни иша такво рѣчи лане? - вика едилъ отъ
една страна.

- Маришке, Маришке, ела, ела туча, вичел ишможа, нова е
ишможа, вичиши ли? Поминиши ли въ атлачето, дѣто ни
по курчија дѣликирѣи? - вика друи отъ друга страна

- А мегаи, Босилек! У...у...у...! У рехиш ишамъ Босилек,
дробо! - обавише се прети, и се рѣчи да мегаи въ
Босилека.

- А бе азъ здравецъ не вичеганъ туча - обавише се баи лане
съ недованенъ шавъ - прѣста ишъ работара, ако идмашъ
здравецъ! И.и. ѣ лане! Но Балкана! Ехъ, лане ниш сѣра!

А меновъ на Каммичеже въ нова ѣтше стои како на
бодни! Тока да се поурбукачаниши експозитъ росзи!...

Аз не можах да се сдържа, излязох от ботаническият
Ординар и отидох да речам из другите нависоки. Не
можех откъдето скитнух воери и фотографирах и
на други ден в един шестстуроваче вторичен се поведе
целия град.

Возвах ми в Крайоне, идото си дворище на чехкият краице.
Покараха ми рари исторически коженца: сташикара, што
е заедавава съвта на ^{вече на началото} ~~добра~~ ~~на~~ ~~принсер~~ ~~годимна~~
вота; проореца, през коюто били свързани в пропастра
чехкият патриоти. Родеха ми в стария градски
дом, в ^{кладоха в помещението} ~~стария~~ ~~и~~ ~~Кавит~~ ~~Музею~~. ^{В народни дивулго; в односте в ерфимата; в чужане в ерфа}
Кодихме у рана Нарстена,
многоу ваваселит граданит, едно в рме компротерунал
отрад Австрийскоу грабвиенелю, работнал в Америка,
сравнил си там богателю, забарнал се в Прага и сега,
отричен от почеси и у ваваселит, занимава се с фирман-
трощит. Има свои музеи и библиотека. Стога мина ми
посрещна с вичкоу радущит и госаотрешелю на един сла-
вешит. Тук се доросаха най метосорденият рдчи.
Но една от стаити имаме ~~една~~ ~~дебела~~ ~~книга~~, в
кадр поединелит зачеваха шенара си. В един
момент, когато бяха се напругали многуна окоу
книгата и вичкоу буреше да уади перото и да
уврковди шеноси; баи Ганто не дробоу на зарскава
и не протливо ме затира;

- А бе за какво се затиствамъ там? а?

Аз като знаех град Варуеино, че кикаков град
за затистването не би удовистворит баи Гант,
ако от това не проефираме идно за град Кютта,
караят на шера;

- ^{не иска да обикал Стариниет на Прага, може да се разоуме}
~~Затова~~ ~~се~~ ~~които~~ ~~не~~ ~~да~~ ~~отбодва~~ ~~у~~ ~~рана~~ ~~Нарстена~~.

- Той ли!! извика баи Ганто - побрара ми стариниет,
даице тук перото! даице бе, даице по скоро перото! Со
плаивар немове ми? Даи, даи те буршил! - и почна
с лактерд си да растваря пизу кит масара, вряу
като лекеше голвмата книга. Коеститика се,
сбутаха се с едною, почнаха да отпемат един
от друг перото, какато аха ^{книгата} ~~стариниета~~ ~~с~~ ~~черкило~~
и най сетит ^{визкена и побит} ~~распретеренет~~ ~~на~~ ~~баи~~ ~~Гант~~
украи една от страницит с ^{добр} ~~ставно~~ ~~звучи~~
шера: „Зачто Балкански ~~и~~ ~~и~~ ~~и~~“

Целото ми заеди, че не може да продължава попару
разсказа си. (Смѣла).